

از ۱۸ تیر تا ۱۸ آبان

مصطفی صابر mosaber@yahoo.com

۱۸ تیر را میتوان سرآغاز عروج جریان رادیکال و چپ در اعتراض دانشجویان و جوانان ایران قلمداد کرد. از همان وقت معلوم شد که دوم خرداد و شاخه دانشجویی آن (وارثان "انقلاب فرهنگی" امثال سروش و حجاریانها) قدرت مهار این اعتراض را ندارد. بعد از ۱۸ تیر، تحکیم وحدت دچار بحران و انشقاق شد. به همراه تحکیم وحدت عمو زاده های آن یعنی جریان ملی و مذهبی اپوزیسیون و نیمه اپوزیسیون (نظیر نهضت آزادی، شاخه های دیگر جبهه ملی و غیره) نیز بسرعت دریافتند که تلاشهای آنها برای پر کردن خلاء شکست تحکیم وحدت به جایی نمیرسد. هشدارها و ناله و شیونهای مکرر و روزانه اینها مبنی بر "رشد لائیک ها" در دانشگاهها، در یکی دو سال گذشته، حاکی از این بود که علی رغم اختناق و سرکوب جمهوری اسلامی، چپ و رادیکالیسم همچنان ریشه می دواند. این در واقع یک روند عمومی و اجتماعی بود، نه ویژه دانشگاه. همراه با شکست دوم خرداد و به چپ چرخیدن جامعه (نمونه برجسته آن اعتراضات معلمان) و بالا گرفتن نفوذ و محبوبیت جریانات سرنگونی طلب اپوزیسیون (نظیر حزب کمونیست کارگری) در جامعه، دانشگاه هم بیش از پیش به چپ میچرخید. عبارت دیگر ۱۸ تیری که ظاهرا در همان ۲۴ تیر ۷۸ در خیابان تمام شده بود، در عمق ادامه یافت و رشد کرد. اعتراضات پس از ۱۸ آبان ۸۱ در واقع اولین صحنه بروز این توازن قوای جدید و تغییرات بطئی و تدریجی در دانشگاه و اعتراضات دانشجویی بود.

طبعاً در اعتراضات ۱۸ آبان تحکیم وحدتی ها و عموزاده های ملی مذهبی آنها کوشیدند میداننداری کنند. تحکیم وحدتی ها (به لطف حضور برادرانشان در نیروی انتظامی و بسیج و انصار الله) جز "آی تند نروید"، "تظاهرات نکنید"، "بیرون نروید" و نظایر اینها، چیزی دیگری برای عرضه نداشتند. میلیون که نیمه دوم شعار "دورو بر مصدق، سلام بر خاتمی شان" را درز گرفته بودند، چندان بیشتر از عموزاده های در قدرتشان اقبال نداشتند. شاید تنها دست مایه جدی اینها سرود "ای مرز پر گهر" بود که در مواردی مطرح شد و برخی احتمالاً بدون توجه به محتوای فاشیستی و ضد انسانی این سرود آنرا تکرار کردند. آشکارترین نقطه اتکاء کل گرایش راست (از تحکیم وحدتی ها تا ملیون و هواداران سلطنت) شعار رفاندم بود. اما حقیقتاً خصلت نمای اعتراضات اخیر دانشجویی هیچکدام از اینها نبود. شعارهای خصلت نمای اعتراضات اخیر، نظیر "آزادی زندانیان سیاسی"، "آزادی بیان"، "آزادی اندیشه با ریش و پشم نمی شه"، "رهبر برو گمشو"، "جمهوری اسلامی، سرنگون، سرنگون" و غیره، بروشنی شعارهای چپ جامعه بود.

اعتراضات اخیر فضای جدیدی ایجاد کرد و برای رژیم دشوار است که اوضاع را به قبل از ۱۸ آبان برگرداند. در این فضای جدید و در شرایط بحران حاد و همه جانبه جمهوری اسلامی، اعتراضات دانشجویی ادامه خواهد داشت. گرایش چپ و رادیکال به سوی روشنی بیشتر پرچم و شعارهای خود، منسجم کردن صفوف خود، سازمانیابی در سطوح مختلف و بهم زدن بیش از پیش توازن قوا به زیان جمهوری اسلامی گام برخواهد داشت. این یعنی آنکه سیر روی آوری به کمونیسم سرعت خواهد گرفت. دوره روی آوری گسترده دانشجویان به کمونیسم کارگری و رشد وسیع سازمان جوانان کمونیست است.